

Arrest

nr. 67 912 van 4 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SCHÜTT en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 mei 2010 het Rijk binnen en diende op 21 mei 2010 een asielaanvraag in. Op 27 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de me hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben, minderjarig te zijn en geboren te zijn op 17 april 1993 te Addis Abeba. Uw ouders hebben eveneens de Eritrese nationaliteit en zijn van Tigrinya afkomst. Uw vader werkte als ambtenaar in Addis Abeba, maar uw ouders werden in 2002 naar Eritrea gedeporteerd, naar de stad Assab, waar uw ouders ook afkomstig van zijn. U bleef achter bij uw tante en haar Ethiopische echtgenoot in Addis Abeba omdat u er school liep. In 2005 besloot u, op aanraden

van uw vader, vrijwillig naar Eritrea te gaan, samen met uw tante die eveneens de Eritrese nationaliteit heeft. Tot dan had u altijd in Addis Abeba geleefd. Jullie gingen naar Assab en woonden er samen met uw ouders. In Assab werkte u in de metaalwinkel van uw vader. U bent nooit naar school gegaan in Eritrea. Zowel uw ouders, uw tante als uzelf behoorden echter tot een Pinksterkerk. In 2007 werden uw ouders gearresteerd toen ze aan het bidden waren in het huis van medegelovigen. Zij werden meegenomen door militairen en sindsdien heeft u geen nieuws meer van hen. De metaalwinkel van uw vader werd eveneens gesloten. U bleef bij uw tante en bleef zoveel mogelijk binnen. In 2009, toen u bij een vriend was, kwamen er enkele militairen naar uw woning omdat ze op zoek waren naar u voor de militaire dienstplicht. Nadat deze militairen het huis van uw tante verlieten, bracht uw tante u hier van op de hoogte. Ze zei dat u het land zo snel mogelijk moest verlaten. Uw tante zocht contact met een smokkelaar die u naar het buitenland moest brengen. Twee dagen later, in september 2009, bent u dan samen met de smokkelaar naar Jemen gevlucht per boot. U verbleef bij een vriend van de smokkelaar in de hoofdstad Sanaa tot mei 2010. Vervolgens nam u het vliegtuig richting België. Op 20 mei 2010 kwam u aan in België en op 21 mei 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische instanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U beweert Eritrea ontvlucht te zijn omdat u vreest opgesloten te worden omwille van uw geloof en omdat u vreest opgepakt te worden door militairen in het kader van de militaire dienstplicht in Eritrea. **Vooreerst** dient opgemerkt te worden, wat uw **identiteit** betreft, dat u tijdens het gehoor, zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal, beweert geboren te zijn op 17 april 1993 (zie administratief dossier en zie gehoorverslag CGVS, p.2). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 22/06/2010 door de Dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 <Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen> van de Programmawet van 24 december 1 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar. Daarom kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. (zie administratief dossier, beslissing Voogdijdienst dd. 18 juni 2010). Wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd wordt, wat uw reactie hierop is, zegt u dat u gewoon uw geboortedatum heeft meegedeeld zoals uw ouders het u altijd gezegd hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U kunt echter geen documenten voorleggen die uw beweerde geboortedatum bevestigen. **Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u op 17 april 1993 geboren zijn. Ten tweede kan geen geloof worden gehecht aan uw verblijf in Assab en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese nationaliteit beschikken** en dit ondanks het feit dat u een aantal gegevens kan verstrekken met betrekking tot Assab en Eritrea in het algemeen. U gaf tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal aan dat u in 2005 vrijwillig naar Eritrea bent gegaan samen met uw tante (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U beweert in Assab geleefd te hebben van 2005 tot september 2009 om vervolgens Eritrea te ontvluchten. Assab zou de enige stad zijn waar u gewoond hebt in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.8). De kennis die u etaleert in verband met uw beweerde woonplaats Assab, komt enigszins ingestudeerd over. Zo kan u enkele wijken, pleinen, hotels en dorpen in de buurt letterlijk opsommen, maar op de vraag of u ook scholen kent, moet u echter het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Dit laatste ligt nochtans meer in de lijn van uw leefwereld, gezien uw leeftijd, dan kennis over hotels en ziekenhuizen bijvoorbeeld. U heeft ook geen idee over de afstand van Assab tot de grens met Djibouti, of kan geen dorpen noemen die tussen de grens met Djibouti en Assab liggen. Nochtans had u op een van de eerdere vragen over dorpen in de buurt van Assab een aantal namen van dorpen opgesomd zoals Kiloma en Harsile, die tussen Assab en de grens met Djibouti liggen (zie landeninformatie administratief dossier), wat aangeeft dat u deze dorpen niet kan situeren, wat zoals eerder gezegd een ingestudeerde kennis doet vermoeden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Ook de antwoorden op de vragen over Eritrea laten eerder een ingestudeerde indruk na. U kunt weliswaar alle etnische groepen opsommen die in Eritrea leven, alsook de zes verschillende regio's in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.7), doch blijkt u nooit van het begrip subzoba's gehoord te hebben, wat redelijkerwijze toch verwacht mag worden van iemand die vier jaar in Eritrea gewoond heeft, en gezien dit een essentieel begrip is in de bestuurlijke indeling van Eritrea. U laat daarentegen het woord 'kebele' vallen wanneer u gevraagd wordt of u het begrip 'subzona' niet kent

(zie gehoorverslag CGVS, p.7), wat echter een Ethiopisch begrip is om een lager administratief niveau aan te duiden (zie landeninformatie administratief dossier). **Uw verblijf in Assab, en bij uitbreiding in Eritrea, kan echter vooral als ongeloofwaardig beschouwd worden omwille van de bedenkingen die kunnen gemaakt worden betreffende de aanleiding van uw vrijwillige terugkeer naar Eritrea, alsook betreffende uw daaruit volgende beweerde problemen in Eritrea.** U beweert Addis Abeba verlaten te hebben in 2005 samen met uw tante en vrijwillig naar Eritrea te zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart in eerste instantie dat u Ethiopië verliet omdat jullie problemen hadden. De echtgenoot van uw tante was immers de enige kostwinner (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Op de vraag of de echtgenoot van uw tante dan in Addis Abeba bleef, toen u en uw tante vrijwillig naar Eritrea terugkeerden, antwoordt u positief (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Op het einde van het gehoor wordt u nogmaals gevraagd of het uw idee was of dat van uw ouders dat u en uw tante naar Eritrea zouden gaan in 2005 (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U antwoordt dat uw vader druk had uitgeoefend op uw tante om naar Assab te gaan, aangezien jullie afhankelijk waren van de echtgenoot van uw tante (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U verklaart ook dat de echtgenoot van uw tante gestorven zou zijn in 2004 (zie gehoorverslag CGVS, p.14), terwijl u eerder aangaf dat hij in Addis Abeba bleef toen u en uw tante in 2005 naar Assab besloten te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uw vertrek en vooral de aanleiding van dat vertrek uit Addis Abeba komt bijgevolg niet overtuigend over. Maar bovenal is het niet aannemelijk en geloofwaardig dat u naar Eritrea zou gaan terwijl u wist of zou moeten geweten hebben dat u problemen zou kunnen krijgen in Eritrea omwille van uw geloof en eveneens omwille van de militaire dienstplicht. Deze te voorziene problemen geeft u nota bene aan tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal als redenen waarom u Eritrea ontvlucht heeft en waarom u niet kan terugkeren naar Eritrea. Het is bijgevolg allesbehalve logisch of vanzelfsprekend dat u deze problemen zelf zou opzoeken door vrijwillig naar Assab te gaan in 2005. Wanneer u gevraagd wordt tijdens het gehoor of u niet wist dat u problemen zou kunnen krijgen in Eritrea omwille van uw geloof of omwille van de militaire dienstplicht, verklaart u dat u hier niet van op de hoogte was en dat uw vader u hier niet voor gewaarschuwd had (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Het is echter niet geloofwaardig dat uw vader hier niets over zou gezegd hebben of hier geen rekening mee zou gehouden hebben aangezien hij al sinds 2002 in Eritrea was en bijgevolg erg goed op de hoogte moet zijn geweest 2 over de mogelijke risico's die u zou lopen door uw ouders te volgen naar Assab. De Eritrese samenleving wordt immers getekend door massale gedwongen rekrutering van jongeren voor de militaire dienstplicht (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is niet aannemelijk dat uw vader hier geen rekening mee zou gehouden hebben, laat staan dat hij het niet geweten zou hebben. Het komt dan ook niet overtuigend over wanneer u beweert tijdens het gehoor dat uw vader dit niet vermeld heeft of er niet over gesproken heeft toen hij trachtte u en uw tante te overtuigen naar Assab te komen (zie gehoor CGVS, p.10 en p.14). Bovendien, zoals uzelf correct aangaf tijdens het gehoor, lopen leden van niet-geregistreerde Pinksterkerken in Eritrea het gevaar gearresteerd te worden sinds 2002 (zie landeninformatie, administratief dossier). Aangezien uw vader een prominente rol speelde in deze geloofsgemeenschap in Assab, althans volgens uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.12), en hier bijgevolg van op de hoogte moet geweest zijn, maakt het des te meer bevreemdend dat hij dit niet gezegd zou hebben tijdens tegen u of uw tante, of dat hij geen rekening zou gehouden hebben met de mogelijke risico's die jullie komst naar Assab kon inhouden. **Gelet op bovenstaande vaststellingen slaagt u er dan ook niet in uw vrijwillige terugkeer naar en uw verblijf in Assab aannemelijk te maken.** In verband met **de deportatie van uw ouders uit Ethiopië** kunnen eveneens enkele opmerkingen gemaakt worden. U beweert dat uw ouders in 2002 gedwongen gedeporteerd werden vanuit Ethiopië naar Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wanneer u hier verdere uitleg over gevraagd wordt, verklaart u eerst dat u zich die periode niet meer herinnert (zie gehoorverslag CGVS, p.3); later echter beweert u dat er veel Eritreërs werden gedeporteerd in die periode (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Op de vraag of er in de jaren vóór 2002 dan veel personen naar Eritrea werden gedeporteerd, moet u het antwoord schuldig blijven, en zegt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de meeste deportaties naar Eritrea in de jaren 1998, 1999 en 2000 plaatsvonden tijdens het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea (zie landeninformatie). Na 2000 vonden gedwongen deportaties naar Eritrea niet meer op dezelfde grote schaal plaats als in de jaren ervoor. De laatste gedwongen deportatie van een grotere groep Eritreërs vond plaats in maart 2002 (zie landeninformatie in administratief dossier). Het is bijgevolg inderdaad mogelijk dat uw ouders in 2002 gedeporteerd zouden zijn. U slaagt er echter niet in om deze deportatie van uw ouders in zijn context te kaderen, noch kan u er iets meer concreet over vertellen. U kent ook geen andere personen die gedeporteerd zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Aangezien deze scheiding van uw ouders in 2002 een dermate ingrijpende gebeurtenis moet geweest zijn, mag men redelijkerwijze verwachten dat u toch iets meer

concrete informatie over deze deportatie van uw ouders kan geven. Uw jonge leeftijd op dat tijdstip zou inderdaad in acht kunnen genomen worden bij de beoordeling van uw beperkte kennis van deze gebeurtenis zoals uzelf aangeeft tijdens het gehoor. Echter zoals reeds eerder besproken, kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum, en zou u in 2002 ouder geweest moeten zijn dan 12 jaar. Het is ook vreemd dat u later nooit bij uw ouders zou informeren waarom jullie van mekaar gescheiden werden in 2002, gezien het belang en de impact van deze gebeurtenis op jullie gezinsleven. Daarenboven weet u eveneens niet wanneer uw ouders, voor uw geboorte, vanuit Assab naar Ethiopië zijn verhuisd en waarom zij dit deden (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Ook wat dit betreft is het vreemd dat u hierover nooit met uw ouders over gesproken zou hebben. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde nationaliteit verder ondermijnd. **Aangezien u er niet in slaagt uw verblijf in Assab aannemelijk te maken, komt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen, die hieruit voortvloeiden, eveneens in het gedrang. Bovendien kunnen betreffende deze beweerde problemen in Assab nog enkele bedenkingen gemaakt worden. Zo legt u vage verklaringen af over de militaire dienstplicht die u vreest. Zo zou u gedurende vier jaren, namelijk van 2005, het moment dat u naar Eritrea ging, tot september 2009, het moment dat militairen jullie huis zouden zijn binnengevallen op zoek naar u in verband met de militaire dienstplicht (zie gehoorverslag CGVS, p.6), nooit problemen hebben gehad met de autoriteiten omwille van uw dienstplicht. U kent evenmin andere vrienden die wel opgepakt werden voor hun dienstplicht (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Uw uitleg hiervoor - dat u geen vrienden had - is weinig overtuigend aangezien u reeds eerder tijdens het gehoor aangaf wel vrienden gehad te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uw kennis over de militaire dienstplicht is ook onbestaand (zie gehoorverslag CGVS, p.13), zoals uzelf ook aangeeft tijdens het gehoor. Op de vraag of u er dan niet over praatte met uw ouders, antwoordt u positief, maar zegt u dat uw ouders enkel zeiden dat er een militaire dienstplicht bestond (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Het is verwonderlijk dat uw ouders er dan niet meer zouden over vertellen, en het is nog meer bevreemdend dat u een militaire dienstplicht vreest waar uzelf blijkbaar niets over weet en niets over kan vertellen. Bovendien hebt u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier) nooit enige melding gemaakt van deze militaire dienstplicht, noch van de inval van militairen in jullie woning in september 2009, terwijl dit laatste toch de directe aanleiding vormde voor uw vlucht naar Jemen twee dagen later volgens uw relaas voor het Commissariaat-generaal (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U verklaart voor het Commissariaat-generaal nochtans al uw problemen verteld te kunnen hebben op Dienst Vreemdelingenzaken (zie gehoorverslag CGVS, p.2). 3 U verklaart **verder** dat u in Eritrea vooral vervolging vreest omwille van uw **geloofsovertuiging** (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Naast de reeds hierboven gemaakte opmerkingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Eritrea, kunnen hierbij nog enkele bedenkingen worden gemaakt. U beweert dat uw ouders zijn aangehouden in 2007 toen ze aan het bidden waren in de woning van mede-gelovigen (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). U verklaart dat uw ouders altijd lid zijn geweest van deze Pinkstergemeenschap en u bijgevolg ook (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uw verklaringen betreffende uw beweerde problemen in Eritrea die hieruit voortvloeiden zijn echter weinig overtuigend. Zo weet u niet wanneer uw ouders gearresteerd zijn in 2007 en kent u de namen niet van de vrienden die samen met uw ouders gearresteerd werden (zie gehoorverslag CGVS, p.10), hoewel u nochtans ook verklaart dat u mee ging bidden met uw vader in de kerk, voordat jullie problemen kenden (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U beweert eveneens dat uw tante nooit problemen heeft gehad hoewel ze ook tot dezelfde geloofsgemeenschap behoorde en regelmatig mee ging bidden (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaart trouwens dat u en uw tante nooit problemen hebben gekend omwille van jullie geloof, ook nadat uw ouders gearresteerd werden in 2007 (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U zegt nochtans ook zelf tijdens het gehoor dat het slechts een kwestie van tijd is vooraleer familieleden van gearresteerde gelovigen opgepakt worden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Daarom is het des te merkwaardig dat u en uw tante nooit problemen zouden hebben gekend omwille van jullie geloof tussen het moment dat uw ouders gearresteerd werden in 2007 en het moment van uw vlucht in 2009, toch een periode van bijna twee jaar. U slaagt er ook niet in hiervoor een verklaring te geven. Uw verklaring dat u vooral thuis bleef, komt niet erg overtuigend over, ook al omdat de Eritrese autoriteiten u dan zeker zouden moeten hebben gevonden. Bovendien verklaart u eveneens dat de winkel van uw vader gesloten werd door de Eritrese autoriteiten na diens aanhouding, maar dat de woning van uw ouders waar u en uw tante verbleven en nochtans vlakbij jullie winkel gelegen volgens uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.4) ongemoeid werd gelaten. **Uw verklaringen betreffende uw beweerde problemen die het gevolg zouden zijn geweest van uw geloofsovertuiging komen dan ook niet overtuigend over. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verblijf in Assab, en bij uitbreiding aan uw bewering als zou u over de Eritrese****

nationaliteit beschikken. U legt tenslotte geen documenten voor ter bevestiging van uw identiteit, noch ter staving van uw asielrelaas. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Waar verzoeker in het verzoekschrift betwist gelogen te hebben over zijn leeftijd, en allerhande onderzoeksmethoden om iemands correcte leeftijd vast te stellen bespreekt, repliceert verweerder terecht dat *“indien verzoeker het resultaat van de analyse uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij betwist, hij tegen deze beslissing beroep kon instellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na betekening van de beslissing door de Dienst Voogdij. Verweerder merkt op dat deze beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker kan het resultaat van het medisch onderzoek aldus nu niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is (RvV, nr. 2948, 23 oktober 2007).”* Verzoeker licht toe dat hij wel degelijk beroep heeft aangetekend bij de Raad van State maar dat deze om procedurele redenen geen uitspraak heeft gedaan. De Raad stelt vast dat verzoeker geen geldige identiteitsdocumenten neerlegt (zie hieronder) en hij ook geen tegenexpertise liet uitvoeren. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde minderjarigheid bij het indienen van zijn asielaanvraag.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Eritrea te zijn ontvlucht omdat hij er geïseerd werd door de autoriteiten enerzijds omdat zijn familie er aanhangers waren van de pinksterkerk, en anderzijds omdat hij dreigde opgeroepen te worden om zijn dienstplicht te vervullen. De asielaanvraag werd afgewezen omwille van talrijke vaagheden en onwetendheden in verzoekers verklaringen zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op jonge leeftijd vrijwillig naar Eritrea migreerde zodat zijn hierop gebaseerde asielmotieven evenmin kunnen overtuigen en hij evenmin aantoonde de Eritrese nationaliteit te bezitten.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk

zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2.1. Verzoeker stelt dat hij met zijn ouders en gezinsleden in Addis Abeba woonde. Zijn vader was ambtenaar en het gezin heeft de turbulente oorlogsjaren tussen Eritrea en Ethiopië ongemoeid kunnen doorbrengen. Ook de grote deportaties van Eritreërs gingen aan hen voorbij en hadden geen impact op hen. Aldus is merkwaardig dat het gezin van verzoekers vader in 2002 nog werd gedeporteerd en dus tegen hun wil in uit het land gezet, niettegenstaande verzoekers vader Ethiopisch ambtenaar gebleven is tot zijn vertrek uit Ethiopië in 2002. Verzoekers verklaringen over deze deportatie kunnen evenmin overtuigen. Aldus is evenmin aannemelijk dat verzoekers vader de keuze had om zijn zoon achter te laten *“omdat hij nog moest studeren”*. Dergelijke vrijwillige beslissingen vallen niet te rijmen met het geschetste beeld van gezinsdeportatie. Ten slotte, en daargelaten dat niet wordt aangetoond dat verzoeker geen andere familieleden meer heeft in Ethiopië benevens zijn tante, bleef niet enkel verzoeker achter in Ethiopië maar ook de zus van verzoekers vader bleef. Dat deze vrouw gehuwd was met een Ethiopiër kan haar deportatie evenmin beletten nu ook verzoekers directe gezin Ethiopiërs waren, minstens tot hun beweerde uitwijzing uit Ethiopië. Verzoeker toont dan ook niet aan dat zijn ouders gedeporteerd werden naar Eritrea.

3.3. Verder legde verzoeker tevens vage en ongeloofwaardige verklaringen af inzake de redenen van zijn vertrek naar Eritrea en de omstandigheden waarin zijn migratie plaatsvond. Verzoeker voert aan dat hij *“heeft gesteld dat de man van zijn tante had aangegeven dat de zaken er voor hen niet goed voorstonden in Ethiopië. Aangezien de man van zijn tante Ethiopiër was, en bovendien de enige kostwinner, creëerde zijn overlijden een groot probleem, enerzijds op financieel vlak en anderzijds op veiligheidsvlak. Verzoeker heeft duidelijk aangegeven tijdens het interview dat hij samen met zijn tante naar Eritrea is gegaan en dat de doorslaggevende reden hiervoor het overlijden van de man van zijn tante was. Dat verzoeker op de vraag of de man van zijn tante in Ethiopië bleef, ja heeft geantwoord, kan verklaard worden door de noodzaak om met een tolk te werken: de aan verzoeker door de tolk gestelde vraag was iets in de trant van “en dus zonder de man van uw tante” waarop verzoeker naar waarheid ja heeft geantwoord. Bovendien, als verzoeker dan toch zo goed alles zou hebben ingestudeerd, wat zou hij zich vergissen over zulk een voor de hand liggend aspect van zijn asielverhaal?”*. Verder argumenteert verzoeker inzake zijn onbekendheid toentertijd met de gevaren die een migratie mogelijks met zich konden meebrengen dat *“de militaire dienst was op korte termijn nog niet aan de orde, gelet op de jonge leeftijd van verzoeker in 2005. En ook de religieuze vervolging die de kerkgemeenschap van de ouders van verzoeker moest vrezen, had zich in 2005 nog niet zo nadrukkelijk gemanifesteerd. Daartegenover stond dat verzoeker en zijn tante alleen in Addis Abeba verbleven, met alle dringende noden vandien. Het is dan ook niet onlogisch dat de vader van verzoeker aandrang op een verhuis, en het was dan ook nog minder onlogisch dat hij heeft nagelaten om alle gevaarhypothesen uit de doeken te doen. De doelstelling van de vader van verzoeker was om zijn zus en zijn zoon te bewegen om naar Eritrea te komen, zulks doe je niet door het reisdoel als de gevaarlijkste plek op aarde af te schilderen.”*

Het volstaat niet te beweren dat verzoeker in 2005 samen met zijn tante vrijwillig vertrokken is naar Eritrea op verzoek van zijn vader. Verzoeker dient aan te tonen dat hiervoor de nodige stappen werden gezet en moet dit minstens kunnen kaderen binnen zijn eigen leefwereld als adolescent. Dit is niet het geval. Verzoeker kan niet toelichten waarom zijn vader, op een ogenblik waarop reeds duidelijk was dat mensen van hun geloofsgemeenschap werden vervolgd, ook zijn zoon in gevaar zou brengen.

Wat verzoekers tegenstrijdige verklaringen betreft inzake de man van zijn tante die achterbleef in Ethiopië kan de Raad slechts vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker letterlijk werd gevraagd *“De man van uw tante bleef in Adis Abeba”*, en verzoeker hierop *“Ja”* antwoordde (gehoorverslag CGVS, p.4). Dat de *“gestelde vraag was iets in de trant van “en dus zonder de man van uw tante”*, vindt geen grondslag in het administratief dossier en kan dan ook geenszins overtuigen. Dit geldt tevens voor het argument in het verzoekschrift *“dat de religieuze vervolging die de kerkgemeenschap van de ouders van verzoeker moest vrezen, had zich in 2005 nog niet zo nadrukkelijk gemanifesteerd”*. Verzoeker laat immers wederom na zijn boutes beweringen te staven aan de hand van objectieve informatie, wat temeer klemmt nu blijkt uit de algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat de Eritrese autoriteiten reeds in 2002 de Pentecostal Church officieel bevolen hebben om te sluiten, deze kerk sindsdien beschouwd wordt als een extremistische groepering die een gevaar vormt voor de

ationale veiligheid, actief wordt vervolgd door de autoriteiten en wiens leden gearresteerd en opgesloten worden.

Tenslotte, wat verzoekers dienstplicht betreft, kan zijn jonge leeftijd evenmin vergoelijken dat verzoekers vader hem hierop niet zou hebben gewezen alvorens zijn komst naar Eritrea. Of verzoeker 12 dan wel 15 jaar oud was op het moment van zijn migratie van Ethiopië naar Eritrea is niet relevant aangezien een toekomstige oproeping voor de dienstplicht zich hoe dan ook binnen afzienbare tijd opdroeg en verzoekers vader zich hiervan slechts bewust kon zijn. Evenmin is het aannemelijk dat verzoekers tante alles zou achtergelaten hebben om naar Eritrea te gaan terwijl de deportatie van Eritreërs stilgelegd werd en de gevolgen ervan wel degelijk bekend waren of minstens bekend konden worden. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader hen onder druk naar Asab heeft gehaald, hen niet waarschuwde en hen moedwillig in gevaar zou gebracht hebben en dit nadat hij verzoeker eerst in Ethiopië achterliet omwille van zijn bezorgdheid om diens studies.

3.4. Dat verzoekers voorgehouden vertrek naar Eritrea en zijn Eritrese nationaliteit niet wordt aangetoond noch geobjectiveerd klemmt temeer nu zijn verklaringen behept zijn met tal van vaagheden en onwetendheden. De commissaris-generaal heeft verzoeker, nu hij niet in het bezit is van genoegzame identiteitsdocumenten, immers terecht grondig ondervraagd en hem aldus de mogelijkheid geboden zijn Eritrese nationaliteit en afkomst en zijn hierop gebaseerde asielmotieven aan te tonen. Verzoeker bleek echter niet in staat deze vragen navenant te beantwoorden.

Indien verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat hij de weg naar Djibouti niet dient te kennen nu hij nooit *“tijdens zijn verblijf in Eritrea regelmatig of zelfs maar sporadisch naar Djibouti (een ander land) is gereisd”*, is niet aannemelijk dat hij zijn eigen leefomgeving niet kan toelichten. Verzoeker komt tegenstrijdig voor waar hij enerzijds zijn onwetendheden inzake Eritrea tracht te verklaren door te wijzen op zijn jonge leeftijd ten tijde van zijn vertrek uit Ethiopië naar Eritrea, doch anderzijds meent dat zijn nog jongere leeftijd hem niet belette dezelfde kennis te verwerven van de Ethiopische samenleving. Zo is verzoeker wel bekend met de Ethiopische “Kebele” maar niet met de Eritrese “subzoba”.

Verzoeker toont evenmin aan dat een tiener schoolgaand moet zijn om te weten welke scholen er in zijn omgeving zijn. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt staan onderwijs en het schoolleven centraal in de leefwereld van een twaalf- of vijftienjarige en bovendien zou verzoeker in Ethiopië gebleven zijn enkel omdat hij zijn schoolopleiding niet zou moeten onderbreken. Zelfs indien verzoeker in Eritrea niet naar school ging, moet hij, gedurende een verblijf van vier jaar in Assab, minstens – gezien zijn verleden – belangstelling hebben gehad hiervoor en hoe dan ook via leeftijdsgenoten of contacten in zijn kerkgemeenschap dergelijke feiten hebben vernomen of zelfs hebben gezien. Dat verzoeker echter geen enkele school kon noemen staat schraags op zijn kennis van andere gegevens die veel minder en zelfs helemaal niet thuishoren in de leefwereld van een tiener, zoals namen van ministers, de bestuurlijke organisatie in Eritrea en namen van districten, de economische activiteiten, etc. Verzoeker licht niet toe waarom hij dergelijke complexe gegevens vlot kon opsommen doch zijn eigen leefwereld niet nader kan toelichten. Deze kennis komt dan ook ingestudeerd voor.

3.5. De door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker geen enkele band heeft met Eritrea zodat zijn beweerde nationaliteit en herkomst klaarblijkelijk verzonnen voorkomen, alsook het asielrelaas. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas heeft besloten.

3.6. Tot slot kan worden herhaald dat verzoeker geboren is in Ethiopië. Er wordt niet betwist dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit bezat tot zijn beweerde vertrek naar Eritrea in 2005. Verzoeker toont niet aan dat hij gedeporteerd werd of vrijwillig naar Eritrea vertrok. Zijn verklaringen over Eritrea volstaan niet om aan te tonen dat hij ooit in dit land heeft verbleven. Voorts kan worden vastgesteld dat

verzoeker nooit afstand deed van de Ethiopische nationaliteit, noch dat hij de Eritrese nationaliteit verkregen heeft. Immers noch verzoekers wil, noch de wens van verzoekers vader kan er toe leiden dat Eritrea hem de nationaliteit geeft, minstens dienen hiervoor de geijkte procedures gevolgd te worden. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker nooit over enige Eritrese identiteitsdocumenten te hebben beschikt. De Raad ziet dan ook niet in waarom dient aangenomen te worden dat verzoeker de Eritrese nationaliteit zou hebben. Zijn eenzijdige loutere bewering hieromtrent is onvoldoende. Verzoeker die geen problemen inroept met de Ethiopische autoriteiten dient zich dan ook te richten tot zijn nationale overheden in zoverre hij meent bescherming te moeten inroepen.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet doch voert in dit verband geen specifieke elementen aan in het verzoekschrift.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK